

השבת

של רבי נחמן מברסלב

כי יפליא לנדור ...

(אוצר היראה - אמונה, ל"ז)

לבוא לאמונת חכמים הוא על-ידי נדר. כי מה שהרבה רחוקים מאמונת חכמים אמתיים, הוא רק מחמת חכמות עולם הזה, שהם חכמות של הבל שיש לכל אחד, וכל אחד הוא חכם בעיניו. ובאמת מי שיש לו מוח בקדקדו יכול להבין בקל שכל החכמות של העולם הזה הם שטותים והבלים ואינם בכלל חכמה כלל, כי מאחר שעל-ידם אינו יכול לבוא לתכליתו האמתית והנצחי שהוא העיקר, כמו שכתוב: **הנה בדבר ה' מאסו, וחכמת-מה להם, וכתוב: אל יתהלל חכם בחכמתו וגו', כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידע אותי.**

יתברך; ואפילו נדרי צדקה והקדש הם גם-כן בחינת פרישות, כי בעד זה הממון היה יכול לקנות לעצמו איזה דבר שהגוף נהנה ממנו, והוא משבר תאוותו ונותן זה הממון לצדקה, ועל-כן על-ידי-זה עולה ומקשר את עצמו להצדיקים אמתיים שזכו לתכלית הפרישות באמת, וזוכה לאמונת חכמים ולהתקרב אליהם, כי מאחר שהשם יתברך רואה שממשיך עצמו לדרכיהם ומקבל על עצמו איזה בחינת פרישות על-ידי נדר שהוא בחינת פלא, בבחינת **כי יפליא לנדור** וגו', על-ידי-זה זוכה להאמין בהחכמים וצדיקים הנפלאים שזכו לפליאות חכמה על-ידי שפרשו עצמן מהעולם הזה לגמרי.

כי עיקר החכמה האמתית היא חכמת הצדיקים הגדולים שזכו לחשוב באמת על תכליתם הנצחי, כי זה עיקר החכמה באמת, בבחינת **איזהו חכם? הוואה את הנולד**, שצריך כל אחד להשכיל על דרכיו ולהתיישב היטב מה יהיה נולד ממעשיו ועסקיו בסוף האחרון, אשר לזה אין זוכים בשום חכמה שבעולם, כי-אם על-ידי חכמת הצדיקים אמתיים, שעיקר חכמתם הוא להשתדל לפרוש את עצמם מזה העולם לגמרי, עד שזכו לזה בשלמות, ששברו כל התאוות בתכלית עד קצה האחרון, ולא נשאר להם שום נדנדוד ריח משום תאוה של זה העולם, ורק צדיקים כאלו הם יכולין לתקן כל העולם ולהחזירם למוטב כל מי שרוצה להתדבק בהם.

כי כל אדם צריך להגיע לזה, לתכלית הפרישות והקדושה באמת, וזה עיקר תכליתו לנצח, אבל לאו כל אדם זוכה לזה, וזעירין אנון דזכין לזה [וקצת הם שזוכים לזה] בשלמות באמת, על-כן עיקר התיקון של שאר כל אדם הוא על-ידי ההתקרבות לצדיקים אמתיים, להם ולתלמידיהם וכו', כי הצדיקים האמתיים יכולים לתקן ולרפאות כל אדם שבעולם, אף-על-פי שהוא חולה גדול בנפש וגוף; כי כמו שהמבזה תלמיד-חכם אין לו רפואה למכתו כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כמו-כן להפך, מידה טובה מרובה, שהמאמין בצדיקים ותלמידיהם שהם באמת תלמידי-חכמים אמתיים, אין מכה בעולם בגוף ונפש שלא יקבל רפואה על-ידם, בבחינת **ולכל בשרו מרפא**, הנאמר בכל התורה.

כי עיקר התורה, אין יודעין כי-אם הצדיקי-אמת שפרשו את עצמם מתאוות עולם הזה לגמרי לגמרי, רק הם יודעים לדרוש את התורה ולפרש ולבאר כל הדרכים והנתיבות שבה, באופן שיוכל כל אחד לקבל רפואה לכל מיני חולי הנפש והגוף שבעולם כנ"ל. אבל מחמת שלאו כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו ואיך זוכין להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת. על-כן העצה לזה הוא נדר שידור איזה נדר ויקיים מיד, **כי נדרים סייג לפרישות**, כי כל הנדרים הם בחינת פרישות - שרוצה לפרוש את עצמו מאיזה תאוה כדי להתקרב להשם

סיפור

(לקוטי מוהר"ן קצד)

⊙ הרב ר' שמואל אייזיק ז"ל, תלמיד רבנו ז"ל, היה איש עני מאד, וגודל צדקתו וקדושתו אין לשער, ועל התלהבותו יש הרבה לדבר. ופעם אחת אמר רבנו ז"ל עליו: **לאותו אדם הלבוש קרעים, שואלים למעלה אילו מלכים למנות בעולם** (שזה מדרגת הבעל-שם-טוב ז"ל, שאמר ששואלין אותו כנ"ל).

⊙ ופעם אחת קבלה בעלת-ביתו לפני רבנו ז"ל, שהוא אינו מפרנס אותה כלל. והוכיח אותו רבנו ז"ל ועשה לו סדר: כך וכך ללמוד, וכך וכך לעבודת השם, וכך וכך למשא-ומתן וכו'. ענה ואמר לו ר' שמואל אייזיק ז"ל: **רבי, אבל מה באמת? השיב לו: האמת היא, אך ורק לעבוד את השם יתברך, ולא להכנס בהבלי העולם הזה, אפילו כהרף עיין.**

ארץ ישראל

(לקוטי עצות - ארץ ישראל, א-ד')

⊙ עיקר אמונה, בחינת תפילה, בחינת נסים, אינו אלא בארץ-ישראל, ושם עיקר עליות התפלות, ויכול לפעול בתפלתו מה שצריך ולעשות נסים ומופתים אמתיים בעולם (ליקוטי מוהר"ן סימן ז').

⊙ כשפוגמין בארץ ישראל שהוא בחינת אמונה, בחינת תפילה, אזי יורדין לגלות, ועיקר שירודת התפילה בגלות ואי אפשר להתפלל ולעשות נסים בעולם (שם).

⊙ מי שרוצה להיות איש ישראל באמת, דהינו שילך מדרגא לדרגא, אי אפשר כי-אם על-ידי קדושת ארץ-ישראל, כי כל עליות שצריכין לעלות אל הקדושה הוא רק על-ידי ארץ-ישראל, וכן כל עליות התפילה הוא רק בארץ-ישראל (שם כ').

© בזכות התורה שממשיכין, זוכין לארץ ישראל. וכן על ידי שנמצאים אצל הצדיק בשעה שממשיך תורה ודורש ברבים, אז יש לו גם-כן חלק בהתורה שממשיך הצדיק, ועל-ידי זה זוכה גם-כן לבוא לארץ-ישראל (שם).

מכתב

(מספר אָבִי הנחל א' - מכתב ג')

שלום ואור רב מהנשר הגדול ירחף עליו בכל יום תמיד לאורך ימים.

הריני שולח לו את ברכתני הלבבית לחג העצמאות העשירי. ברוך שהחיינו והיגיענו לזמן הזה שעשה לנו נסים נגלים לעיני כל העולם, ונסים נסתרים הנעלמים מדעתנו. כן נזכה לגאולה השלימה על ידי התגלות הדעת הקדושה של צדיק האמת נינימי' זכותו יגן עלינו אמן. על ידי קדושת ארץ ישראל זוכין לידע מרבי האמת, וכפי מה שזוכה להתקשר ולהיכלל בהצדיק האמיתי כמו כן זוכה לירושת ארץ ישראל.

ארץ ישראל היא כלליות הקדושה שבכל הקדושות, בה זוכין לצאת מטבעיות ולידע ולהאמין שהכל בהשגחה לבד, שזה כלליות הקדושה.

אם היה האדם מאמין באמת בקדושת ארץ ישראל חלק אחד מאלפי אלפים מכמו שהוא באמת, בוודאי היה רץ ופורח לארץ ישראל בכל כוחו ולא היה שום מונע שימנעהו. כל אחד מישראל יש לו איזה חלק בארץ ישראל ושם חיינו, שם קדושתנו, שם ביתנו, שם ארצנו, שם אדמתנו, שם חלקנו, שם גורלנו. ובחוץ לארץ אנו גרים כאורח נטה ללון המתגולל בחוצות ובשווקים וברחובות, כי אין זו אדמתנו וחלקנו כלל. ועל כן נקראת חוץ לארץ, חוץ דווקא. כי בחוץ אנו עומדין, בחוץ ממש, ואין איש מאסף אותנו הביתה עד אשר נבוא על אדמת הקודש. על ידי ישיבת ארץ ישראל משיגין השגחת השם יתברך על העולם. **ישראל דב אודסר. טבריא.**

חיי מוהר"ן

(תקמ"ב)

אמר: טוב מאד לראות פני כל הצדיקים שבדור, כי **צדיקא אנפי שכינתא** - הצדיקים הם פנים השכינה (זוהר הקדוש - שמות, קס"ג):

תיקון הברית

(אוצר היראה - ברית, ל"ח)

עוון של פגם הברית, ובפרט של הוצאת זרע לבטלה, חס ושלוש, הוא עוון הגדול בתורה, כי על-ידי עוון זה, חס ושלוש, הוא פוגם בכל התורה כולה, כי כל התורה והמצוות לא ניתנו אלא בשביל כבודו יתברך, וכל זה תלוי בהולדות בני-אדם דייקא. ומי שפוגם בזה, חס ושלוש, כני"ל, בפרט כשפוגם לגמרי, חס ושלוש, ומשחית דרכו, רחמנא לצלן, שיוצאים הטיפות הקדושות לבטלה, חס ושלוש, ואינו נעשה מהם בן-אדם שיגדל כבודו יתברך (שעיקר כל התורה וכל העולמות תלוי בזה), הרי הוא מאבד עולם מלא ופוגם בכל התורה כולה, רחמנא לצלן.

כי הזווג דקדושה, אפילו אם אינו בא לידי הולדה ממש, הוא גם-כן בחינת הולדה דקדושה, כי נולדין מזה נשמת גרים וכיוצא, כי אין שום זווג לבטלה כמובא, וסוד הכבוד לבוא על-ידם. אבל הפוגם בברית, בפרט בעוון זה, רחמנא לצלן, זה עיקר פגם הכבוד שהוא פגם כל העולמות ופגם כל התורה כולה, כי פוגם בהולדה ששם תלוי עיקר הכבוד, ונבראים על-ידו, חס ושלוש, משחיתים שהם ממעטים כבודו יתברך, חס ושלוש, רחמנא לצלן, מההוא ענשא.

עצות

(לקוטי עצות - צדיק, צ"ד)

הצדיק הכובש את יצרו, ואפילו במה שהותר לו הוא אוהו את תאוותו בידו, הוא תמיד חי, אפילו לאחר מיתתו. ואין חילוק אצלו בין מיתת לחיים.

תפילה

(לקוטי תפילות א', ק"א)

מחיה מתים ברחמים רבים, החייני וקיימני וזכני ברחמיך הרבים, ועזרני והושיעני שאזכה מעתה לכבוש את יצרי ולאחוז את כל תאוותי בידי תמיד, אפילו התאוות של התר, ואפילו בימים שהותרה בהן אכילה ושתיה, אזכה לאחוז בידו אפילו התאוות שהתרת לנו שנקראים **חציו לכם**, להתנהג גם בהם בקדושה ובטהרה גדולה לשמך לבד בלי שום תאוות הגוף כלל.

רבונו של עולם, אמור לצרותי די. ומהר לגאלני גאולה שלמה מכל התאוות. חוס וחמול נא על נפשי האומללה, אשר נפגמה מאד על-ידי תאוותי הרעות, כאשר אתה ידעת. חוסה עלי מעתה כרוב רחמיך כרוב חסדיך, ותן לי כח וגבורה ועצה אמתיית בכל-עת, באופן שאזכה לבטל את כל תאוותי לגמרי, עד שאזכה לחיים אמתיים חיים נצחיים בעולם הזה ובעולם הבא, ואפילו כשיגיע עת פטירתי מן העולם, לא יהיה חילוק אצלי כלל בין החיים לאחר מיתת, רק הכל יהיה שווה אצלי, ותמיד אזכה לעבוד אותך באמת, בין בחיי בעולם הזה, בין לאחר הסתלקותי לעולם הבא, עד שאהיה חי תמיד אפילו לאחר הסתלקותי. ואחיה ולא אמות לעולם. ואהיה בכלל הצדיקים שאפילו במיתתן קרויים חיים.

לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יח. שובי נפשי למנוחי כי כי ה' גמל עלי. כי חלצת נפשי ממוות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי. אתהלך לפני ה' בארצות החיים. לא המתים יהללו יח ולא כל יורדי דומה. ואנחנו נברך יח מעתה ועד עולם הללויה. כי הצלת נפשי ממוות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלקים באור החיים. כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תיתן חסידך לראות שחת תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח. אמן ואמן.

צדקה וחסד

(אוצר היראה - צדקה וגמילות חסדים, ט')

עיקר תיקון התפלה היא על-ידי עת רצון, שזה בחינת התגלות מצח הרצון בחינת שורש הרצון, שזוכין לזה על-ידי צדקה. על-כן צריכין ליתן צדקה קודם התפלה (עניין קדיש הלכה א').

